STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal. WILLIAM BOOTH, Stichter A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

41ste JAARGANG No. 4. Internationaal Hoofdkwartier: 101 Queen Victoria Street, Londen E. C. APRIL 1940 Territoriaal Hoofdkwartier voor Ned.-Indië: Javastraat 16, Bandoeng. PRIJS 10 CENT.

INNERLIJKE ONTFERMING

„—En Jezus uitgaande, zag een groote schare en werd innerlijk met ontferming over hen bewogen."

Matth. 14 : 14.

EN

PRACTISCH HULPBETOON

VOORAL den laatsten tijd wordt onze sympathie en ons medegevoel vaak opgewekt en onze harten zijn bewogen, als wij lezen omtrent het lijden van velen. Vaders en zonen, die een eervol doch thans zeer gevaarlijk beroep uitoefenen, vinden hun dood in de golven. Vrouwen en kinderen, onschuldig aan al het geharrewar op politiek gebied, verkeeren menigmaal in doodsgevaar, moeten vluchten voor den naderenden vijand.

Ons hart krimpt ineen, als wij lezen, dat zooveel kinderen gestorven zijn; de oorzaak: ontbering en koude. Hier baten geen krokodillentranen, hier baat geen „ach en wee" geroep. Hier moet geholpen worden; de hongerigen moeten gevoed, de naakten gekleed, de zieken verpleegd.

Practische sympathie is noodig en niet tevergeefs wordt een beroep gedaan om te helpen naar vermogen. Doch telkens blijkt méér dat de nood nog steeds grooter is dan de geboden hulp; waar het op aan komt is een *directe* en *voortdurende* aanvoer.

Ook het Leger des Heils heeft een aandeel in het aanbrengen van hulp. Het vraagt naar ras noch landaard. *De nood is de roepstem*, waar die nood dan ook gevonden wordt, zoowel op het slagveld als in de ziekenhuizen, voor soldaten en burgers, voor ouden van dagen en pasgeborenen en alle leeftijden hiertusschen, getuige onze kinderhuizen voor jongens en meisjes, onze maatschappelijke inrichtingen enz.

Men vraagt: „Vanwaar moet de geldelijke steun komen, die voor dit werk noodig is?" Het Leger des Heils volgt het voorbeeld van zijn Zender, Jezus Christus. Bij de voeding van de groote schare, waar nevenstaande plaat ons aan herinnert, zien wij den jongen, die zijn lunch, uit een paar brooden en vischjes bestaande, overgeeft in de handen van Jezus. Het klinkt Zijn discipelen ongelooflijk in de ooren als Christus hun gebiedt de menschen in groepen te verdeelen voor een maaltijd. Wat? Zóóveel menschen en zóó weinig voorraad! Ja — maar in de handen van den Meester wordt de kleine gave gezegend en gebruikt om duizenden te voeden!

Als u de geschiedenis hebt gelezen van onzen Stichter, William Booth, zal het u zeker treffen, dat er veel overeenkomst bestaat tusschen de practische sympathie van onzen Heiland en die van zijn nederigen volgeling.

Innerlijke ontferming leidt tot practische hulp, tot practische daden. En het zijn niet steeds de groote giften, die ons daartoe in staat stellen, hoewel — God weet het — wij deze best konden benutten, doch de kleine gaven, soms zelfs het penningske der weduwe, welke den Heer worden aangeboden, omdat men niet meer *heeft* om te geven!

Bij ervaring kennen vele Christen-arbeiders het gevoel der discipelen als hun gevraagd wordt handelend op te treden, om den nood der menschen — geestelijk zoowel als stoffelijk — te helpen lenigen. In eigen kracht, met eigen middelen, die gansch ontoereikend zijn, roepen zij uit: „*Waarmede* en *hoe* zullen wij hen kunnen voeden?" Laat ons niet vergeten het wonder door Jezus verricht en de middelen, die Hij daartoe gebruikte. Hij is nog steeds de Algenoegzame in onverwachte omstandigheden en maakt ook nog heden gebruik zelfs van het kleine en geringe, dat wij hebben te geven.

Het komt er echter op aan, dat wij het vrijwillig in Zijn hand geven. Weet gij bij ervaring, dat het zaliger is te geven dan te ontvangen? Indien niet, probeert u het dan eens!

DOOR MEVROUW LT.-KOLONEL J. H. RIDSDEL.

....„Hier is een jonksken, dat vijf gerstebrooden heeft en twee vischjes; maar wat zijn deze onder zoo velen?

En Jezus zeide: Doet de menschen nederzitten! En er was veel gras in die plaats. Zoo zaten dan de mannen neder, omtrent vijfduizend in getal.

En Jezus nam de brooden en gedankt hebbende, deelde Hij ze den discipelen, en de discipelen dengenen, die nedergezeten waren, desgelijks ook van de vischjes, zooveel zij wilden.

En als zij verzadigd waren, zeide Hij tot Zijne discipelen: Vergadert de overgeschotene brokken, opdat er niets verloren ga! Zij vergaderden ze dan en vulden twaalf korven met brokken van de vijf gerstebrooden, welke overgeschoten waren dengenen, die gegeten hadden."

Johannes 6 : 9-13.

VERKOOP WAT GIJ HEBT

DE VOORBEELDIGE ZELFVERLOOCHENING VAN EEN JONGEN INDIËR.

EEN jonge, rijk gekleede Brahmaan, van edele gestalte, trad op zekeren dag ons Hoofdkwartier te Calcutta binnen.

„Kunt u mij deze woorden verklaren?" vroeg hij, den officier zijn opengeslagen bijbel voorhoudend. Deze las: „..... Verkoop al wat gij hebt....."

Het was het verhaal van den rijken jongeling: de officier gaf er de gebruikelijke verklaring van. Maar daarmee scheen de jonge man niet tevreden gesteld te zijn.

„Ik wil niet alles verkoopen", antwoordde hij. „Later wellicht; maar nu niet." En hij vertrok.

Tot op dien tijd had hij zijn leven gedeeltelijk in het rijke, prachtig ingerichte huis zijns vaders, gedeeltelijk op een Brahmaansche Hoogeschool doorgebracht. Zijn vader bekleedde een invloedrijke positie; zijn moeder was een en al liefde en teedere zorg, en zijn huisonderwijzer schonk hem oprechte vriendschap en bracht hem veel kennis bij. Maar geen hunner achtte het Christendom eenige aandacht waard.

Nu had de jongeman ergens op de Hoogeschool een bijbel gevonden. De wonderlijke schoonheid van Jezus' persoonlijkheid, de onweerstaanbare macht van Zijn leer grepen hem in de ziel. Jezus, ja, Hij was de Meester, de Leider, Dien hij noodig had, en van dien dag af dorstte hij in het diepst van zijn hart naar een ontmoeting met Hem, en hij besloot zich geheel aan Hem over te geven.

Van die gedachte vervuld, woonde hij een samenkomst bij. Maar toen hij naar de zondaarsbank wilde gaan, stortten de leden van zijn kaste zich op hem en sleurden hem weg. Later vertoonde hij zich weer, en logeerde veertien dagen bij ons op het Hoofdkwartier, dat hem, vergeleken bij het paleis van zijn vader, wel heel armoedig moet zijn voorgekomen. Plotseling verdween hij weer. Eerst na langen tijd kwam hij terug. Hij zag er bedrukt en verslagen uit en droeg de sporen van diep lijden. Met smeekingen en bedreigingen hadden de ouders geprobeerd hem zijn voornemen af te brengen, ja, zij hadden groote sommen gelds betaald, om den „verontreinigde" weer in de hooge kaste te laten opnemen.

Daarop reisden zij met hem naar de heilige stad Benares, en bevalen hem, zich in de heilige rivier, de Ganges, te baden.

„Ik onderwierp mij aan dit alles terwille van den huiselijken vrede, en omdat ik geen geweld wilde gebruiken", zeide de jongeman. „Maar toen ik in de Ganges stond, bad ik: „Heer Jezus, wasch mij in Uw kostbaar bloed en maak mij witter dan sneeuw!" En terwijl ik voor de afgodsbeelden moest knielen, stortte ik mijn hart uit voor den Eeuwigen Vader en zeide: „Gij zijt mijn God!"

Maar alles was tevergeefs geweest en den ouders werd de smaad niet bespaard. Buiten zichzelf van smart en verbittering, liet de vader zijn zoon niet alleen uit de kaste stooten, maar ook dood verklaren. Een houten beeltenis van den jongen man, werd op den brandstapel verbrand en de asch begraven. Nu bestond hij niet meer voor de zijnen. Arm en verlaten kwam hij bij ons.

De rijke jongeling had alles verkocht, alles opgegeven! Kinderrechten, voordeelen verbonden aan stand en rijkdom, omgang met vrienden. Op zijn verzoek werd hij, als helper van een Indischen heilssoldaat, gestuurd naar de Santalen, een Bengaalschen volksstam, die zich met ratten en slangen voedt, en zelfs door de laagste kaste met afschuw wordt behandeld. Hij had niets bij zich dan een staf, een deken en een waterkruik. Hij sliep onder den blooten hemel, en zijn voedsel bestond uit gewone rijst. Zittend onder een boom, zong hij, begeleid op een concertina, liederen van de liefde Gods en van het heerlijke Vaderland daarboven. Hij vertelde het volk in hun eigen taal van Jezus, den liefdevollen Heiland, Die aan het kruis voor hen was gestorven. De anders zoo wantrouwende Santalen kregen hem lief en openden hun hart voor hem. Velen werden gered en begonnen een nieuw leven.

Gedurende eenige jaren wijdde de jonge Brahmaan zich aan dezen uitputtenden, doch zoo heerlijken arbeid. Uit den teeren innerlijk gekwelden jongeling, was een krachtig man gegroeid, in wiens donkere oogen steeds een diepe vreugde lichtte. Wat had hij zijn volk lief! Nooit beklaagde hij zich over hen, of oordeelde hij hard over hun ruwheid en domheid.

Er brak een pokken-epidemie uit. Met nog meer toewijding en vernieuwde arbeidsvreugde verpleegde hij de zieken. Toen werd hij zelf door de ziekte aangetast.

„O, het berouwt mij niet, dat ik alles verkocht heb! Ik ben immers zoo gelukkig!" zeide hij toen de dood naderde. „Toch heb ik altijd mijn moeder gemist en de vriendschap van mijn opvoeder zou mij hier tot een grooten troost zijn geweest. Maar God is goed!" En heel spoedig mocht hij tot de vreugde zijns Heeren ingaan!

WAARAAN GEEFT GIJ UW GELD VOOR DE ZELFVERLOOCHENINGS-AANVRAGE?

Cijfers die spreken — Statistiek over 1939.

Zeven tehuizen voor kinderen, aantal verzorgd		613
Ooglijdershospitaal — Semarang	patiënten	614
	verpleegdagen	39414
„William Booth"-ziekenhuis te Soerabaia	patiënten	1734
	verpleegdagen	26003
	Baby's geboren	663
Ziekenhuis te Toeren	patiënten	1625
	verpleegdagen	40214
In de Hulp-ziekenhuizen en wijkverplegingen te Pelantoengan, Makassar, Bandoeng, Padang en Kasijan	patiënten	1515
	verpleegdagen	24207
62 Poliklinieken, hulp verleend		227750
	of per dag	728
In de 4 leprozeriën	patiënten	1278
	verpleegdagen	377657
In de 3 bedelaars-kolonies: Boegangan, Kasijan en Palimanan	verpleegden	2084
	verpleegdagen	319607
Kalawara-landbouwkolonie	kolonisten	336
De militair-tehuizen werden bezocht door het volgend aantal personen		138542
Aantal gevangenis-bijeenkomsten		573

Armen, verwaarloosden, zieken, ouden van dagen zoowel als kinderen hebben elken dag hulp noodig.

Wilt u ook een steentje bijdragen?

Dank u bij voorbaat!

Heiligings- en Opwekkingsconferentie te Malang onder leiding van Kolonel en mevrouw Beekhuis.

De samenkomsten, welke door onze Kolonels in verband met de Conferentie van 9 tot en met 11 Maart in Malang gehouden zijn, waren tijden van rijken zegen. De bijeenkomsten vonden plaats in de zaal van „Concordia" en werden in het geheel door een zeshonderd-tal personen bezocht.

Op Zaterdagavond had de openingssamenkomst plaats, die het karakter droeg van een lezing. Wij ontleenen aan „De Malanger" hieromtrent het volgende.

„Hoe hoog de verwachting van dezen avond was, bleek uit het aantal belangstellenden, dat de zaal vulde. Na zang en gebed heette Adjudant Palstra, de districts-officier voor Oost-Java, de aanwezigen welkom, in het bijzonder den dd. resident, den heer Velthuyzen en den regiments-commandant, kolonel Overakker.

Voordat Kolonel Beekhuis begon aan zijn lezing over den arbeid van het Leger des Heils, speelde het ensemble „van Zele", dat dezen avond zijn zeer gewaardeerde medewerking verleende, het Largo van Haydn. Het was een gevoelvolle vertolking die evenals de twee andere stukken, welke in het verdere van den avond ter afwisseling gegeven werden, en zeer dankbare ontvangst hadden en met warm applaus werden beantwoord.

Even voordat de Kolonel zijn, op aangename wijze en door sprekende cijfers verduidelijkte, lezing bèëindigde, kwam er een zeer pakkend moment. Nadat de Kolonel gesproken had over den arbeid door het Leger des Heils ook onder de militairen verricht, was het met bijzonder genoegen, dat hij bekend maakte, dat Kolonel Overakker, de commandant van het 6e regiment infanterie, het beschermheerschap van het Tehuis voor Land- en Zeemacht van het Leger des Heils te Malang heeft willen aanvaarden. Deze aankondiging lokte een spontaan en krachtig applaus der aanwezigen uit.

Nu volgde nog het vertoonen van de Legerfilm, waarna gezamenlijk de slotzang gezongen werd en mevrouw Kolonel Beekhuis met dankgebed sloot."

Zondagmorgen vulde opnieuw een schare belangstellenden de Concordia-zaal. Er heerschte een sfeer van verlangen en verwachting.

Kolonel Beekhuis heette in zijn inleidend woord allen welkom en las vervolgens een bijbelgedeelte. Het Zangkoor zong nu en vol ernst weerklonk telkens weer de innige bede: „Doe Uw wil Heer óók in mij". Daarna luisterden we naar een goed woord van persoonlijk getuigenis van Adjudant Young.

Na den samenzang sprak mevrouw Beekhuis. Zij bepaalde ons bij de noodzakelijkheid innerlijk sterk en bereid te moeten zijn, wanneer de stormen des levens ons dreigen te overweldigen en belichtte dit door gebruik te maken van een eenvoudige, doch treffende illustratie.

Toen was dan het oogenblik aangebroken dat de Kolonel wederom het woord tot ons richtte. Op grond van Gods woord werd ons aangetoond welk een verheven roeping wij, als kinderen Gods, te vervullen hebben.

Wij ervoeren de machtige, doch teedere werking van den Geest Gods en verblijdden ons over enkelen, die zich in het openbaar voor het eerst of bij vernieuwing toewijdden aan hun Schepper en Heer, om daardoor meer en beter geschikt te worden „waardiglijk te wandelen de roeping waarmede zij geroepen zijn".

„Ik zie een poort wijd open staan!" zongen we bij den aanvang van de tweede bijeenkomst van dien dag.

De onpeilbare liefde Gods werd op machtige wijze gepredikt door de blijde, opgewekte getuigenissen, de liederen welke gezongen werden, alsook door het behandelde bijbelonderwerp. Ja, deze samenkomst kenmerkte zich door warmen gloed en heilige bezieling.

De bijbeltoespraak van den Kolonel, zoo vol rijken, diepen inhoud, werd met groote aandacht beluisterd. God openbaarde Zichzelf op kennelijke wijze, Zijn stem werd vernomen, Zijn aanraking gevoeld. Die aanraking beteekende voor velen, dat Hij de vingers legde op de wonde plek in hun leven. Maar heerlijk was het, dat een aantal hunner neerknielde om zonden te belijden en los te laten, en als gevolg daarvan een wonder genezingsproces te ervaren aan eigen hart en leven.

Het waren de bevoorrechten — en dat bleken er toch nog velen te zijn — die zich ook op een werkdag eventueel wel vrij kunnen maken, die Maandagmorgen in den Heiligingsdienst aanwezig waren.

Wéér was daar die gewijde sfeer van verwachting en biddend opzien tot God. Diep doorvoeld was het woord van mevrouw Beekhuis, waarin zij ons aanmoedigde toch „Christenen van de daad" te zijn! Een mooi en goed intermezzo vormde het zingen van een speciaal lied door de Gezinsbond-leden van Malang I.

Vervolgens sprak Majoor Tichelaar een woord van hart tot hart, en daarna zette een ieder zich, om met onverdeelde aandacht te luisteren naar den Kolonel.

Daar werden ons menschen uit den bijbel geschetst, wier levensstrijd dezelfde was als thans de onze. Menschen, die óók worstelden met hun eigenliefde, bitterheid en twijfel in betrekking tot de vaak onbegrepen leiding Gods in hun leven. Maar toen werden wij in den geest gevoerd naar Gethsémané, waar onze Heiland in volkomen overgave aan Zijn Vader het „Uw wil geschiede" uitsprak. Het is soms moeilijk in woorden uitdrukking te geven aan onze gevoelens. Wij bevonden ons in het heiligdom. Was het dan wonder, dat de een na den ander opstond om dien vrede en die rust te zoeken, welke slechts dàn verkregen worden, wanneer onze wil ondergeschikt gemaakt is aan dien van God?

Ook voor de slotsamenkomst waren de verwachtingen hoog gespannen. De opkomst overtrof die van alle voorafgaande bijeenkomsten. De burgemeester van Malang, de heer Boerstra, bevond zich óók onder de aanwezigen, wat op hoogen prijs gesteld werd, evenals de tegenwoordigheid van Ds. Starrenburg, een der sprekers van dezen avond.

De predikant sprak naar aanleiding van een gedeelte uit den eersten Brief aan de Thessalonicensen, over onze plichten jegens God en medemensch, waarin wij echter helaas zooveel tekort schieten, maar óók over de mogelijkheid van vernieuwing des levens!

Het zangkoor verleende nogeens zijn medewerking, en toen was het woord aan onzen Leider.

Ernstig, op den man af was zijn prediking. Er was overtuiging, bij menigeen zware innerlijke strijd, maar, dank God, óók overwinning. Velen kwamen om te bidden om die verandering des harten en levensvernieuwing, waarover met zooveel nadruk gesproken was.

Mevrouw Beekhuis sloot dit laatste samenzijn met dankgebed, en wij zien terug op een rijk gezegende Conferentie, waarvoor we God alle eer brengen.

Zes en twintig personen knielden in deze samenkomsten neer, om God te zoeken.

Gedurende deze dagen werden de Kolonels bijgestaan door Adjudant Palstra, den Districts-officier, de korps-officieren en Adjudant Young, die hun volle medewerking gaven in de bijeenkomsten en onze leiders biddend terzijde stonden.

Ankre.

Lang verwacht bezoek van den Territoriaal Kommandant aan het arbeidsveld te Ambon

EINDELIJK was het dan zoo ver gekomen. Reeds maanden zagen de makkers van Ambon er naar uit om den Territoriaal Kommandant in hun stad te mogen verwelkomen; doch door verschillende oorzaken was onze leider niet in staat eerder aan hun verlangen te voldoen en daarmede tegelijk uitvoering te geven aan een lang door hem gekoesterden wensch.

Met den K.P.M.-stoomer „Van Imhoff" arriveerde Kolonel Beekhuis, vergezeld van Majoor Ramaker, op Woensdag 14 Februari tegen 7 uur in den avond te Amboina. Schoon was de vaart in de Ambon-baai en schoon was voor den heilssoldaat het gezicht op de schare makkers, die aan den steiger hun Kommandant kwamen begroeten, met wapperende vlag en vliegend vaandel. Hartelijk klonk het begroetingslied en reeds vanaf het begin, toen de Kommandant op de kade zijn soldaten toesprak, was er een fijn contact, hetwelk gedurende den geheelen tijd van het bezoek behouden bleef.

Donderdag 15 Februari werd de voormiddag besteed aan het bezoeken van burgerlijke en militaire autoriteiten te Amboina, alsmede de predikanten ter stede, die allen blijk gaven van hun belangstelling in den te Amboina verrichten arbeid. Des avonds werd een heerlijke welkomstsamenkomst gehouden in de Legerzaal, waarin door woord en lied uiting gegeven werd aan de vreugde en ingenomenheid met het bezoek van den Kommandant. Het beste van alles was echter, dat na het ernstig bijbelwoord van onzen leider een aantal zielen tot den Heiland kwam.

Vrijdagmorgen werd onder leiding van den residentie-arts, dr. Bonne, een rondgang gemaakt door de Ambonsche leprozerie, waarbij naast de goede zorg welke de verpleegden aldaar genieten, het kerkgebouw, de school, en niet te vergeten het zorgvuldig onderhouden kerkhof, onze speciale aandacht vroegen.

Vrijdagavond werd een bijzondere soldatensamenkomst gehouden met de Ambonsche kameraden, welke zeer door hen op prijs gesteld werd, en waarin Gods zegen rijkelijk ons deel was. Na deze samenkomst vond in het militair tehuis een begroetingsavond plaats voor de militairen, die geregeld het tehuis bezoeken. Naar aanleiding van zijn reis met het ms. „Oranje" wees de Kolonel de aanwezigen op den goeden Stuurman, Die ook hun levensschip veilig wil leiden langs rotsen en klippen, die ongetwijfeld ook in hun leven voorkomen. De woorden van den Kommandant maakten, zoo bleek ons uit latere gesprekken, een diepen indruk. Met dankbaarheid, van de zijde der beheerders en der bezoekers, werd het door den Kommandant medegebracht cadeau voor het tehuis, een spiksplinter-nieuwe sjoelbak, in gebruik genomen.

Zaterdag 17 Februari werd in den voormiddag een bezoek gebracht aan de School tot opleiding van Inlandsche leeraren, waar met belangstelling kennis genomen werd van hetgeen Ds. Tutarima ons betreffende deze opleiding vertelde, en welke zulk een voorname plaats inneemt in de prediking van de boodschap des heils in de Molukken.

Des avonds werd om 7 uur een lezing gehouden in de Militaire Sociëteit. Door de vriendelijke schikkingen van den plaatselijk commandant was het militair muziekkorps een half uur te voren aanwezig om in de muziektent te spelen, hetgeen na de lezing herhaald werd. De zaal was zeer goed gevuld. Onder de aanwezigen merkten wij op den burgemeester van Ambon, dr. H. D. von Meienfeldt, den assistent-resident t.b. J. F. Dee, den luitenant-adjudant als vertegenwoordiger van den plaatselijk militair commandant, ds. J. C. Hamel, predikant-voorzitter van de Moluksche Protestantsche Kerk.

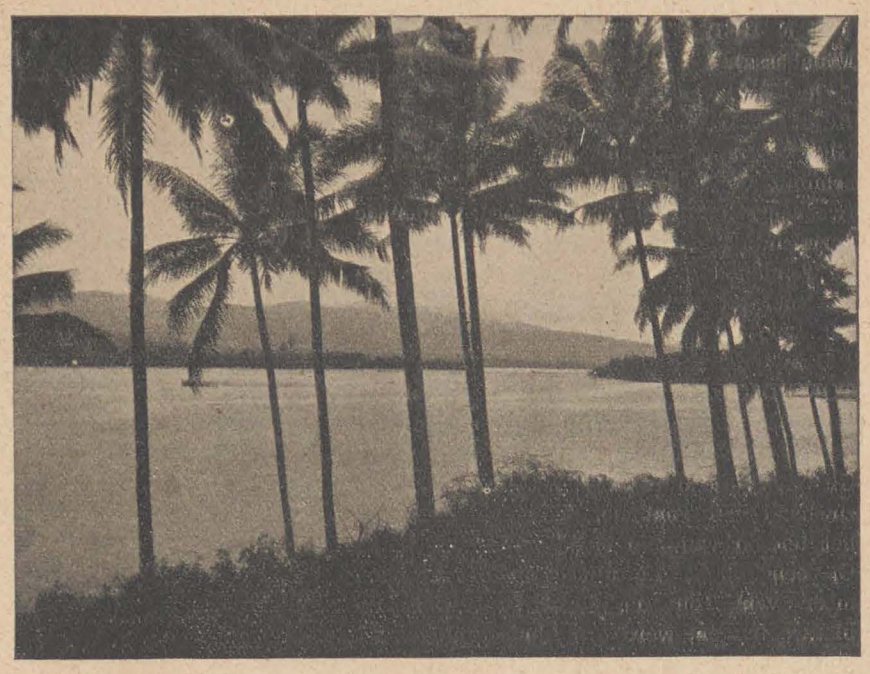

De mooie baai van Ambon.

Na het zingen van het openingslied en gebed, werden de aanwezigen alsook de Kommandant, welkom geheeten door Adjudant Luitjes, waarna de burgemeester den Kommandant inleidde bij het publiek. De burgemeester getuigde in zijn rede van de waardeering, welke er is voor het werk van het Leger en verzekerde den Kolonel, dat de aanwezigen met belangstelling zijn lezing over onzen arbeid zouden hooren, opdat zij daarvan meer en beter kennis zouden krijgen.

De Kommandant gaf in zijn lezing een kort overzicht van het ontstaan en van de doelstelling van het Leger alsook van de ontwikkeling van den arbeid hier te lande. Hierna werd een tweetal films vertoond betreffende het werk te Pelantoengan, het ooglijdershospitaal en de bedelaars-kolonie te Semarang. Een en ander werd met groote aandacht gevolgd.

De Zondag werd doorgebracht in het korps Amboina. Des morgens een goede heiligingssamenkomst, waarin twee kinderen opgedragen aan den dienst van God en het Leger. Des avonds een gloedvolle verlossingssamenkomst, waarin zielen werden bekeerd. Terugziende op de reeks van gehouden samenkomsten, noteeren wij met dankbaarheid, dat vier-en-twintig zielen daarin den Heer zochten.

Het jeugdwerk te Amboina geeft veel reden tot blijdschap en biedt zeker groote kansen voor de toekomst. De bevelvoerende officieren, Adjudant en mevrouw Luitjes, doen wat zij kunnen om dit werk voor Gods koninkrijk meer en meer uit te breiden.

Maandag 19 Februari, de laatste dag van het bezoek, vond den Kommandant des voormiddags in de leprozerie voor het houden van een bijeenkomst met de patiënten aldaar. Ds. Hamel was zoo vriendelijk den gast hier in te leiden. Met aandacht werd geluisterd naar de boodschap die gebracht werd, waaruit kracht en troost geput kon worden voor deze arme lijders.

Des avonds om 10 uur vertrok het ss. „Pijnacker Hordijk" van Amboina. Ondanks het late uur waren de kameraden allen opgekomen om hun Kommandant uitgeleide te doen en hem vaarwel en tot weerziens toe te roepen.

Na een goede reis arriveerde onze leider op 22 Februari in Makasser. Des avonds werd daar een goede samenkomst gehouden in de Kemah Indjil, waarbij ook de beide films over het Legerwerk vertoond werden. Het beste was echter, dat ook hier zes zielen tot Jezus kwamen. Vrijdag 23 Februari leidde de Kolonel een gezegende Hollandsche samenkomst in hetzelfde gebouw en vertrok op Zaterdag 24 Februari wederom naar Java, waarmede dit bezoek aan de Molukken beëindigd werd.

D. R.

DE „STANDVASTIGEN" *(vervolg van pag. 4).*

indruk weer te geven van die duizenkoppige schare, die in en voor den tuin dit uur meemaakte. Het lawaai van de „liongs" die met den „Tsap go meh" werden rondgevoerd, had duizenden op de been gebracht. Toen de samenkomst begon was het rumoer wat voorbij. De lange tongen van het helvlammende vuur verlichtten fantastisch de gezichten en ons hart was brandende in ons om de boodschap van licht te brengen aan deze in duisternis levende menschen. Menige opmerking van de omstanders gaf blijk van het verlangen de vreugde der Christenen deelachtig te willen worden.

Ook in korps I hadden wij goede dagen, waarin het noordelijk deel van de stad „onder vuur" werd genomen. Een beambte van een of andere politie meende, dat zijn kampong gevaar liep bij dezen „aanval" en verbood ons er een vergadering te houden. Met opgestoken vlag en onze blijde liederen zingend, togen wij dus verder en in een volgende dessa werd onze boodschap gretig aanvaard. De kindersamenkomsten in deze week gehouden waren zeer gezegend. De korpskadetten vonden het een vreugde met hun oudere zuster-kadetten mee te mogen gaan, doch ook oude in den dienst vergrijsde veteranen werden opgeroepen aan den strijd deel te nemen.

In de Zondagmorgensamenkomst bracht mevrouw Brigadier Loois het bijbelwoord, hetwelk diepen indruk maakte. De openlucht- zoowel als de avondsamenkomst waren goed bezocht. Er werd gesproken in het Maleisch zoowel als in het Chineesch en velen, die onze openluchtsamenkomsten hadden bijgewoond, waren ook in de zaal tegenwoordig. De kadetten grepen hun kansen aan, het kwartet van korps II gaf nogeens een mooi lied ten gehoore. Voor het laatst sprak Adjudante Brouwer in het Mandarijn en deed daarna in het Maleisch een laatste beroep om de lampen brandende te houden. In de stille oogenblikken van den nabidstond zochten verscheidenen hun weg naar de zondaarsbank. Ons hart trilde van vreugde, toen ook een der Chineezen, die enkele malen de openluchtsamenkomst had bijgewoond door een vriend tot Jezus werd geleid. God lof voor alles!

De „Haleluja"-meisjes in Magelang bezig in de openlucht-samenkomst.

DJOKJA.

Op de terugreis werd Djokja bezocht. Het huisbezoek in de dessa's buiten de grens der stad, had tot resultaat, dat er des avonds een groote schare nieuwe toehoorders opkwam naar de samenkomst in het huis van Sergeant v. d. Ende in Glagah. Onze tocht door de teboehvelden heen naar huis werd een ware triomftocht. Moge God, wat in eenvoud en liefde gezaaid werd den wasdom geven, opdat de vruchten gezien mogen worden.

M.B.

God zegene onze kadetten!

Op de groepsfoto der kadetten, ontbreken 2 zusters, die voor dienst afwezig waren.

Red.

EEN OFFENSIEF

tot leniging van nood en lijden.

Onze Zelfverloochenings-Aanvrage.

„HET OFFENSIEF DUURT VOORT".

Dat zijn woorden, welke ons telkens weer aanzien, wanneer wij ons dagblad openslaan en met belangstelling lezen we de berichten betrekking hebbende op den geweldigen strijd, welken de volkeren voeren onder elkander, strijd, waardoor het leed en het verdriet dagelijks vermeerderen.

Het Leger des Heils *zet ook zijn offensief voort,* maar niet tot verderf, doch tot *leniging van den nood en het lijden,* met het doel tranen te drogen, zieken te verplegen, kinderen te verzorgen, gevallenen op te heffen en verdwaalden den rechten weg te wijzen.

In het jaar, dat gepasseerd is sinds onze vorige Zelfverloochenings-Aanvrage, is er wederom uitbreiding gegeven aan ons werk.

Een nieuwe bedelaars-kolonie werd geopend te *Palimanan* bij *Cheribon.*

Het ziekenhuis te *Soerabaia* werd uitgebreid met een mannen-afdeeling.

Op de bedelaars-kolonie te *Boegangan* (Semarang) en de melaatschen-kolonie te *Koendoer* (Zuid-Sumatra) openden wij nieuwe zalen voor de jongens-verpleegden.

In *Makassar* en *Padang* werden nieuwe gebouwen in gebruik genomen voor onze Klinieken.

In *Bandoeng* werd een tweede *Militair-tehuis* geopend voor de mannen van den Vliegdienst te Andir.

Op *Poeloe si Tjanang* kwam het eerste ruime gebouw gereed voor de 400 melaatschen, welke aldaar worden verpleegd.

Bovendien openden wij zeven nieuwe Zendings- en Evangelisatieposten op Java, Midden-Celebes en in de Minahassa en verkregen wij een nieuw gebouw voor het werk onder de Chineezen te Soerabaia.

***Ja, het offensief duurt voort,* tot heil der bevolking van Nederlandsch-Indië.**

Toen wij aan het eind van 1939 ons 45ste jaarfeest vierden heeft men allerwegen sympathie betuigd met den arbeid van ons Leger, in het verleden verricht. Daar zijn wij dankbaar voor. Wij weten echter, dat onze vrienden het niet bij woorden zullen laten, maar ook nu ons den zoo noodigen financieelen steun zullen geven, opdat het *offensief* tegen de machten der zonde, ziekte, armoede en leed zal kunnen worden voortgezet.

Wij danken u bij voorbaat!

Gaarne de uwe tot geestelijk en maatschappelijk welzijn van Ned.-Indië.

A. C. BEEKHUIS,

Terr. Kommandant.

VELDTOCHT-NIEUWS

VAN HET OOSTELIJK FRONT. (Oost-Minahassa).

De leider van het district Oost-Minahassa, Adjudant Gladpootjes, heeft met mevrouw Gladpootjes op 21 en 22 Februari j.l. persoonlijk de soldaten van Tondano in een tweedaagsch offensief aangevoerd. Onder de bezielende leiding van den aanvoerder hield de Tondaneesche troep zich goed. De operaties met dit vrij jonge korps leverden dan ook vele „krijgsgevangenen" op.

Den eersten dag had de strijd plaats in TONDANO zelf. Elf kinderen en zes volwassenen bogen hun knieën in zelfovergave voor den Heer. Den tweeden dag leidde mevrouw Gladpootjes een samenkomst voor den Gezinsbond van Tondano, doch overigens was het terrein van den strijd buiten de kotta. Op een plaats, die uitzag op het schoone meer van Tondano, de wijde sawah's en blauwe bergen, werd een kindersamenkomst gehouden, aan het eind waarvan 17 kinderen hun hartje ontsloten voor den Heer.

Dadelijk daarop ging het met den Tondaneeschen troep op Papakélan los, een nieuwen door Adjudant Kalangi ontdekten post. Een der makkers stelde zijn huis ter beschikking. Dien avond luisterde een opeengepakte menigte naar het aloude Evangelie en was getuige van een indrukwekkende plechtigheid, waarbij de geliefde Legervlag werd ontplooid en Papakélan tot buitenpost van Tondano werd verheven. Negen personen wijden zich dien avond voor het eerst aan den Heer.

Wij zijn dankbaar voor de behaalde overwinningen en gaan vastbesloten voorwaarts. Er is veel strijd — doch Halleluja ook veel overwinning!

Een medestrijder.

PALOE.

Gedurende de twee dagen van „Gebed en Verootmoediging" heeft God ons bijzonder gezegend en mochten wij de kracht van den Heiligen Geest ervaren in alle samenkomsten, welke door mevrouw Brigadier Woodward geleid werden.

Kapitein Boe van Kalore was met zijn makkers overgekomen, om dien dag mee te genieten. De overvolle kindersamenkomst werd gevolgd door een gezegende Heiligingssamenkomst en een goede bijeenkomst in de gevangenis. Des avonds waren verschillende Europeanen aanwezig en werden sommige makkers door mevrouw Woodward ingezegend tot heilssoldaat, terwijl ook enkele kinderen werden opgedragen aan God en het Leger.

Ook de beide samenkomsten op den volgenden Maandag waren zeer gezegend en het behandelde bijbelonderwerp versterkte en bemoedigde ons.

C. F.

MALANG.

De Jongeliedenweek in ons korps is een tijd van groote actie geweest. Begonnen werd met een avond voor de Padvinderstroepen. Verschillende stukjes werden door de jongeren uitgevoerd, terwijl Majoor Hermes en zuster Stamperius belangwekkende mededeelingen deden over de padvinderij in Holland. Des Zondags waren de korpskadetten in 't front. Met blijdschap werd getuigd van de bewarende kracht van Christus en werden de menschen bepaald bij Hem, Die de Weg, de Waarheid en het Leven is.

De ouderavond was eveneens een geslaagde avond. Het onderwerp was: „Het kind en wat het worden kan", zooveel mogelijk aanschouwelijk voorgesteld. Het bijbelwoord werd gebracht door den Majoor, terwijl besloten werd met een tableau, getiteld: „Op een heuvel ver weg."

De Donderdagavond was gewijd aan de rijpere jeugd. Zuster Queijsen en zuster Korinth spraken de jeugd toe en wisten de juiste snaar te treffen. Ook de lichtbeeldensamenkomst door den Majoor georganiseerd viel goed in den smaak van de jonge menschen.

In korps II werden eveneens gezegende samenkomsten gehouden. Namens den Gezinsbond van korps I werd een korpsvlag overhandigd, terwijl ook een avond van openbaar Godsdienstonderricht werd gegeven.

Den laatsten avond waren beide korpsen vereenigd en hadden vooral de makkers van het inheemsche korps een groot aandeel in de bijeenkomsten.

We mogen terugzien op een welgeslaagde week. Moge de Heer ons Jongeliedenwerk zegenen!

G. W. B.

PEMATANG SIANTAR.

Zondag 25 en Maandag 26 Februari zijn voor ons korps bijzondere dagen geweest. Mevrouw Brigadier Meyer vergezeld van Majoor Roemers leidde n.l. de bijeenkomsten in verband met den Veldtocht, en „Gebed en Verootmoediging" was het onderwerp van het gesprokene. Aan het einde van de Heiligingssamenkomst zochten twee Chineesche vrouwen vergeving van zonde.

Des Maandags werd een goed bezochte Gezinsbondsamenkomst geleid. Majoor Roemers zong een solo en mevrouw Meyer sprak bemoedigende woorden tot de zusters, die ze niet spoedig zullen vergeten.

Kapt. H.

Lezing over den legerarbeid te Tjimahi - Madioen - Djokja.

door Kolonel Beekhuis.

Gedurende de afgeloopen maand heeft de Terr. Kommandant een drietal lezingen gegeven met vertooning van den Legerfilm in bovengenoemde plaatsen.

Ofschoon in **Tjimahi** de opkomst beter verwacht was, luisterden degenen, die opgekomen waren met zeer aandachtige belangstelling naar alles wat gesproken werd en wij gelooven, dat deze avond zeker zijn nut heeft gehad voor Gods koninkrijk.

In **Djokja** werd de lezing gehouden in de Loge „Mataram". Hier waren o.a. gouverneur en mevrouw Adam en de regent-patih K. R. T. Notonegoro aanwezig, die door hun tegenwoordigheid blijk gaven van hun belangstelling in den Legerarbeid. Ook hier vertelde de Kolonel op vlotte en aangename wijze de geschiedenis van het Leger en de wonderbare leiding Gods met zijn volk in den loop der jaren. Mevrouw Kolonel Beekhuis beslcot dezen avond met gebed.

In **Madioen** was de Toonzaal van het „City Theater" geheel vol met ruim 100 personen. O.m. waren aanwezig resident Kuneman, ass. resident Crince de la Roi, burgemeester N. G. Soebroto en controleur Heemstra. Het zangkoor van de jongelui van het Legerkorps te Ngawi verleende zeer gewaardeerde medewerking dezen avond. De lezing en de vertoonde films werden met aandacht gevolgd en het daaraan toegevoegde woord „van hart tot hart" door onzen leider, zal voor velen zeker nog lang in de ziel naklinken.

ONZE GEZINSBOND

DE TERRITORIALE GEZINSBOND-SECRETARESSE OP REIS.

Kortgeleden bracht mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel een bezoek aan verschillende korpsen in de Midden-Java-Divisie en bemerkte, dat men meer en meer het Gezinsbondwerk begrijpt en waardeert, terwijl men ook zoekt naar nieuwe wegen om op nog meer practische wijze de vrouwen te kunnen helpen. Liefde is vindingrijk en het verbaast ons dan ook niet te hooren, hoe sommige officieren en makkers op werkelijk merkwaardige wijze hun doel bereiken. Wij vertellen er hier wat over.

In **CHERIBON** b.v. hebben de officieren, bijgestaan door sergeant-majoor, zuster Bons, een partijtje lapjes en stalen bijeen vergaard en toen zijn de leden van den Gezinsbond aan het werk getogen. Sommigen leerden eenvoudige kinderkleeding knippen, terwijl anderen zorgden, dat deze netjes genaaid werden. 't Werd een flinke stapel, een deel ervan zond de vrouw van den korps-officier naar ons Javaansch kinderhuis te Blitar, waar men er o, zoo blij mee was, terwijl een flink pak hansopjes, kabaja's en andere kinderkleeren bezorgd werd te Palimanan, een onzer kolonies voor zieke en behoeftige Inheemschen.

In **KOEDOES** hadden de zusters van het korps onder leiding van zuster Englund een aantal nette jurkjes gemaakt, welke tijdens het Kerstfeest werden uitgedeeld aan behoeftigen en hoe keurig zagen de meisjes er bij het bezoek van mevrouw Ridsdel uit. Een Gezinsbond is nu in wording; reeds worden geregeld samenkomsten gehouden, waar de zusters allerlei goede en nuttige dingen leeren, getuige het keurig handwerk, dat getoond kon worden.

„Het was een verrassing", vertelde de T. G. B. S. „toen wij de zaal van **SEMARANG I** binnenkwamen het flinke aantal zusters te zien, velen in keurig uniform, die de bezoekster een hartelijk welkom gaven. Mevrouw Majoor Wikdal als Secretaresse en mevrouw Oey als penningmeesteres doen met getrouwheid haar werk, terwijl mevrouw Brigadier Loois als Divisie-Secretaresse steeds met raad en daad terzijde staat. Verschillende plannen werden besproken en ieder beloofde volle medewerking".

Een week later bezocht mevrouw Ridsdel, vergezeld van mevrouw Brigadier Loois **TEGAL** en **PEKALONGAN**. Overal zijn de kansen groot en wordt het goede werk van den Bond gezien. De zusters in Tegal zullen niet licht de samenkomst vergeten, en het gebed van een hunner om een grooter zegen te mogen verspreiden in eigen huis en omgeving, getuigde dat de „les" begrepen was.

De opgewekte gezichten der korps-officieren begroetten de bezoeksters in Pekalongan en toen later op den middag de bijeenkomst gehouden werd, trof de ernst waarmede geluisterd werd. Er was opgewekt gezang, welkom voor de „njonja Kolonel" en welkom voor de nieuwe Div.-Secretaresse, en een lekker kopje thee met allerlei eigengebakken lekkernijen, doch het allerbeste was, toen aan het einde zes zusters neerknielden en zichzelf volkomen overgaven aan den Heer. Ook was er des avonds een goede samenkomst, waarin twaalf personen openlijk hun schuld beleden.

„Op Zaterdagmiddag zou een Gezinsbondsamenkomst gehouden worden in **SOLO** en hoewel de dag niet gunstig scheen", vertelt mevrouw Ridsdel verder, „hadden wij toch een aardig groepje bijeen. Er is bepaald vooruitgang te bespeuren en mevrouw Adjudant Maätita heeft groote plannen voor de toekomst. Een der leden gaf een ontroerend getuigenis omtrent gebedsverhooring en vroeg de voorbede van allen tegenwoordig. Geve de Heer haar de begeerte van haar hart."

Per bus ging het verder naar **NGAWI**. Het is daar niet gemakkelijk om de vrouwen op den namiddag naar samenkomsten te krijgen, velen werken op het land, waar zij van 's morgens vroeg bezig zijn, doch met de ongeveer veertig aanwezigen hadden wij een goed uur. Een afgestudeerde jonge vrouw heeft haar diensten aangeboden om de leden te leeren knippen en handwerken. Dat sommige zusters uitstekend allerlei heerlijks kunnen bereiden met eenvoudige middelen, hebben wij kunnen **zien** en **proeven**! Kapiteine Wattimena heeft er slag van om met de zusters om te gaan; haar dochter, een dappere korpskadet, was een vlotte vertaalster voor de bezoekster.

ONZE VELDTOCHT

van Paschen tot Pinksteren.

Door den Generaal.

Er zit gezonde theologie in het oude bekende lied:

Tel uw zegeningen één voor één,
Tel ze alle en vergeet er geen,
Tel ze alle, noem ze één voor één
En ge ziet Gods goedheid en genade alleen.

Het tellen van onze zegeningen leidt tot verheerlijken van God. Wil ons bidden beantwoorden aan zijn doel, dan moet de verheerlijking van God daaraan vooraf gaan. AANBIDDEN moet komen voor VRAGEN.

Een dankbaar hart is een warm hart. Velen onzer weten, hoe gemakkelijk het is, hout dat reeds verwarmd is, te doen ontvlammen. David, die zijn zegeningen telde, zóólang tot hij met zijn God over een muur durfde springen, kende dit geheim. Zijn vreugde gaf hem energie en energie zullen wij noodig hebben, indien wij onzen Veldtocht met welslagen willen beëindigen.

Velen onzer hebben het reeds zeer druk met allerlei plichten. Ik moet bekennen, dat ik weinig hoop heb, dat veel zal verricht worden door hen, die niet alreeds bezig zijn met tal van zaken in Gods koninkrijk. Wij zullen daarom meer ijver noodig hebben, meer energie; minder tevreden moeten zijn met wat reeds bereikt werd. Daarin zal de blijdschap ons helpen.

* * *

Laat, terwijl gij uw zegeningen telt, uw gedachten eens terug gaan naar uw jeugd, naar de invloeden, die uw karakter hebben gevormd, naar den Christelijken achtergrond, die meer voor u beteekent, dan ge zelf wel kunt berekenen; weer anderen naar den dag, dat ge van de groote duisternis overging in het Licht van God.

Zie, om u heen, tel uw zegeningen op physiek, maatschappelijk en geestelijk gebied.

Zie vooruit! Denk aan de kansen tot dienen, die voor u liggen, de eischen, die u als een getuige voor Christus gesteld worden en die het beste van u zullen vragen!

* * *

In dit „vooruit-zien" gaf Jezus ons het meest uitnemende voorbeeld, daar Hij „voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en schande veracht".

Oefen uzelf dagelijks in het dienen met blijdschap. Indien ge u daaraan gewent, zult ge niet meer anders willen en uw hart zal brandend blijven van liefde.

„Ik zal den Heere loven te allen tijd; Zijn lof zal geduriglijk in mijnen mond zijn."

GEORGE L. CARPENTER.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

NATIONAAL-HOOFDKWARTIER

Aanstellingen:

Adjudant *M. Tarima* naar Kinderhuis Blitar.
Kapitein A. Doelah * naar Koedoes.
Kapitein F. Ngahoe naar Poerworedjo.
Kapitein D. Woearlela naar Djocja.
Kdt.-Luitenant T. Augustinus naar Ooglijders-Hospitaal Semarang.
Kdt.-Luitenant *M. Moendoeng* naar Menado I.
Kdt.-Luitenant *A. Neyland* naar Pinaras.
Kdt.-Helper M. Piring naar Sonder.
Kdt.-Helper W. Tuwo naar Tondano.

A. C. BEEKHUIS.
Territoriaal Kommandant.

Bandoeng, 16 Maart 1940.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

De Terr. Kommandant en mevr. Beekhuis.

7-8 April Batavia I, Conferentiesamenkomsten; 16 — Bandoeng, NIROM; 25-26 Bandoeng, Kweekschool; 27 — naar Sumatra.

De Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel.

7 April Bandoeng II; 14 — Ambarawa; 15 — Semarang, Ooglijders-Hospitaal.

Mevr. Lt.-Kolonel Ridsdel (T.G.B.S.).

9 April Bandoeng I; 15 — Ambarawa; 23 — Djokja; 24 — Soerabaia II en III; 25 — Semaroeng en Soerabaia I.

Brigadier Hiorth.

7-8 April Batavia I, (met den T.C.); 12 — Bandoeng I; 14 — Cheribon; 21 — Bandoeng I; 24-29 — Bandoeng II.

Brigadier Loois.

7 April Magelang I; 10 — Tjilatjap; 11 — Poerworedjo; 17 — Tegal; 21 — Magelang II; 24 — Pati; 25 — Rembang; 28 — Magelang I en II; 30 — Semarang I.

Brigadier Meijer.

7 April Poelau si Tjanang; 21 — Pematang Siantar; 28 — Medan; 30 — Belawan.

Brigadier Woodward.

1 April Paloe; 2 — Padende; 3 — Bomba; 4 — Rarampadende; 5 — Rowiga, 13-14 — Lindoe; 15 — Koelawi; 16 — Winatoe; 18-19 — Towoeloe; 20-21 — Winatoe; 23 — Koelawi.

Majoor Ramaker.

7 April Bandoeng, Mil.tehuis; 14 — Malang, Mil.tehuis; 15 — Kasijan; 17 — Soerabaia, Mil. tehuis; 18 — Semaroeng; 19 — Djokja, Mil. tehuis.

Adjudante Brouwer.

14 — Pekalongan; 15 — Tegal; 26 — Kasijan; — Banjoewangi; 29-30 — Malang I en II.

Adjudant Gladpootjes.

3 April Werot; 10 — Kakas; 12 — Menado II; 17 — Remboken; 24 — Tondano.

Adjudant Runtuwene.

18 April Pinaras; 19 — Sonder; 23 — Amoerang; 25 — Toempaän; 26 — Tompasso.

KOLONEL BEEKHUIS IN SOERABAIA.

Een kort bezoek werd door den Terr. Kommandant gebracht aan Soerabaia ter gelegenheid van het bezoek van den Vlootvoogd, schout-bij-nacht C. E. L. Helfrich aan het tehuis voor Land- en Zeemacht aldaar. De Kolonel nam deze gelegenheid te baat, om ook op de Lepra-kolonie een bijeenkomst te leiden voor de patiënten. Op deze kolonie is den laatsten tijd een groote verbetering gekomen, doordat de patiënten, die hiertoe nog in staat zijn, gelegenheid hebben gekregen voor het bewerken van een stukje grond in de vroege morgenuren. Dit komt zoowel den patiënten als de kolonie ten goede.

Des avonds leidde de Kolonel een bijeenkomst voor het inheemsche personeel van ons „William Booth"-ziekenhuis. Het was een gezegend uur.

AANTEEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

APRIL 1940.

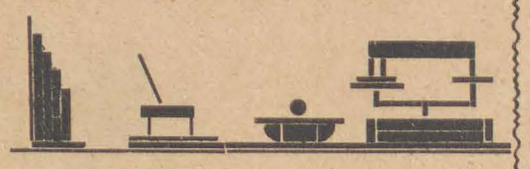

„En Ik zal u geven de schatten, die in de duisternissen zijn, en de verborgene rijkdommen; opdat gij moogt weten, dat Ik de Heere ben."

Jes. 45 : 3

16 Maart 1940.

De Territoriaal Kommandant.

De Kommandant is juist teruggekeerd van de Conferentie in Malang. Met dankbaarheid vernemen we, dat de samenkomsten tijden van rijken geestelijken zegen waren; de opkomst was goed en het beste van alles was, dat mannen en vrouwen den Heiland zochten. Mevrouw Beekhuis vergezelde den Kolonel naar Malang en ook naar Djokja en Madioen; in de beide laatste plaatsen werd een lezing gehouden. Op de terugreis werd Soerabaia aangedaan, waar de Kolonel samenkomsten leidde en verschillende zaken afdeed.

De Vlootvoogd, Schout-bij-Nacht C. E. L. Helfrich, bracht een bezoek aan ons Tehuis voor Zee- en Landmacht te Soerabaia, waar hij door onzen leider werd ontvangen. De hooge gast uitte zijn ingenomenheid met wat hij zag. Adjudant en Mevrouw Muskee hadden op keurige wijze gezorgd dat alles in orde was voor dit bezoek.

De Kommandant is voornemens binnenkort Medan te bezoeken, mede in verband met de opening van de nieuwe korpszaal in Belawan.

De Veldtocht.

Voorbereidingen worden getroffen voor het begin van onzen Veldtocht met Paschen. De Officieren hebben volledige instructies hieromtrent ontvangen en wij zien uit naar tijden van overwinning en zegen. Laat ons bedenken, dat onze makkers over de geheele wereld deelnemen aan dezen Veldtocht. Wij roepen iedere(n) Christen op om zich met de heilssoldaten te vereeniging in den strijd tegen de machten der duisternis. Moge God Zijn zegen laten rusten op deze groote poging om mannen en vrouwen te winnen voor Zijn koninkrijk!

De Zelfverloochenings-Aanvrage.

Onze jaarlijksche Aanvrage neemt een aanvang op 1 April. We zijn er zeker van, dat onze officieren en soldaten, evenals vorige jaren, een vriendelijke ontvangst zullen vinden bij onze vrienden, wanneer zij bij hen aankloppen. Mogen wij u verzoeken om dit jaar iets extra's te geven? Onze financieele lasten zijn zwaarder dan ooit. De gedrukte Z.V.A. circulaire ziet er aantrekkelijk uit en geeft een goed beeld van ons werk in de verschillende deelen van Insulinde.

De Kadetten.

Ook de Kadetten zullen een werkzaam aandeel nemen aan de Z. V. Aanvrage. De Kommandant heeft goedgevonden, dat zij hun studie in de Kweekschool voor 14 dagen onderbreken om in de verschillende posten te assisteeren en natuurlijk zullen zij ook in dezen arbeid hun uiterste best doen. De Officieren en Kadetten keerden kortgeleden, vol geestdrift en met dank aan God voor de verkregen resultaten, huiswaarts na hun 10-daagsche campagne.

Majoor en mevrouw Scheffer (R).

De Majoors Scheffer, die verblijf houden in ons Rusthuis te Garoet, hopen op 19 April hun 40-jarig huwelijksfeest te gedenken. Mevrouw Scheffer zal op 1 April den leeftijd van 70 jaar bereiken. In verband met deze gedenkwaardige dagen bieden wij den Majoors onze hartelijke gelukwenschen aan en wenschen hun Gods rijksten zegen toe.

De Financieel-Secretaris.

De Financieel-Secretaris is druk bezig geweest met de sluiting van het boekjaar. Dit werk vraagt van den Kolonel en zijn staf extra uren arbeid.

Long Service Order.

Majoor A. Kyle en Majoor K. Whur zullen op 12 April a.s. 25 jaren van langdurigen en getrouwen dienst hebben volbracht. Wij bieden den beiden Majoors onze hartelijke gelukwenschen aan. Ongetwijfeld zullen de makkers-officieren in Soerabaia en Magelang dezen dag niet ongemerkt voorbij laten gaan. In de volgende Strijdkreet zullen wij iets meer kunnen lezen over onze jubilaressen.

Landdag-Tjioemboeloeit.

De Territoriaal Kommandant heeft besloten ook dit jaar op Hemelvaartsdag een Landdag boven Bandoeng te houden. Wij zijn dankbaar, dat de eigenaar van Tjioemboeloeit ons opnieuw de beschikking heeft gegeven over zijn terrein. Wij noodigen al onze makkers en vrienden uit dezen Landdag bij te wonen. U zult er geen spijt van hebben den morgen met de Heilssoldaten op dit lieflijke plekje te hebben doorgebracht.

Uit onzen Legerkring.

Met leedwezen melden wij, dat de moeder van Adjudante Kuneken plotseling naar Huis is geroepen. Voor de Adjudante is dit een zware slag. Moge de Heer haar sterken en haar veel vreugde geven in haar arbeid in het Ooglijders-Hospitaal. Mevrouw Majoor Ramaker leed een verlies in het heengaan van haar grootvader in Australië, die den hoogen leeftijd van 103 jaar had bereikt.

Adjudant en mevrouw Juutilainen berichtten met vreugde de geboorte van hun zoon. De zusjes zullen zeker de komst van hun broertje met blijdschap hebben begroet. Moge Hij opgroeien tot eer van God.

Majoor en mevrouw Nyheim zijn met ziekenverlof. De Majoor moest voor enkele weken worden opgenomen in het ziekenhuis te Batavia, doch heeft dit thans weer verlaten. Ook mevrouw Nyheim heeft het bed moeten houden. Wij hopen, dat onze makkers door hun verblijf in het Rusthuis te Garoet hun krachten zullen terugwinnen.

Ook in het gezin van de Kapiteins van Kralingen heerscht ziekte, zoowel de Kapitein als zijn vrouw zijn onder dokters behandeling.

Brigadiers Brandt.

De Kommandant ontving een schrijven van Brigadier Brandt, waaruit wij vernemen, dat hij en zijn vrouw veilig in Amerika zijn aangekomen na een lange, doch interessante reis. Wij hopen, dat het verlof hun goed zal doen.

DE CHEF-SECRETARIS EN MEVROUW RIDSDEL BEZOEKEN PALIMANAN EN CHERIBON.

Op Zondag 17 Maart brachten de Kolonels een bezoek aan de Bedelaars-kolonie Palimanan, vergezeld door den maatschappelijk secretaris Majoor Ramaker. Een gezegende bijeenkomst werd gehouden met de verpleegden. Bij het aanschouwen van de schare ongelukkigen in deze inrichting, denkt men onwillekeurig aan de versregels: „Voor lammen, kreup'len, blinden plaats ....." Dank God, dat ook voor deze stumpers de weg der zaligheid ontsloten is!

De rondgang over de kolonie toonde duidelijk aan hoeveel in de 7 maanden van het bestaan der kolonie bereikt werd. Verschillende blijken van ontplooide activiteit troffen het oog. De aanplant van ketella en djagoeng, verzorgd door de verpleegden, doet het goed.

Des avonds leidde de Kolonel een gezegende samenkomst in Cheribon. Het onderwerp voor den Palmzondag-avond was: „Jezus weende over Jeruzalem". Enkele zielen kwamen tot den Heer. Halleluja!

D. R.

Dag van gebed en verootmoediging in Solo en Ngawi

onder leiding van den Chef-Secretaris en mevr. Luit.-Kol. Ridsdel.

OP Zondag 25 en Maandag 26 Februari bezochten de Kolonels Ridsdel vergezeld van Brigadier Loois, Solo en Ngawi. In eerstgenoemde plaats werd begonnen met een samenkomst in de gevangenis, waar 580 gevangenen tegenwoordig waren en 28 personen naar voren kwamen om zich aan God te wijden. Vervolgens werd de Zondagsschool bezocht, terwijl des n.m. een openluchtsamenkomst gehouden werd met een groote schare aandachtig luisterende toehoorders. In de avondsamenkomst waren een 180-tal personen tegenwoordig, terwijl velen moesten buiten blijven. Het was een zeer gezegende samenkomst, waarin een 17-tal berouwhebbenden vergeving van zonden zocht.

Den volgenden dag ging het per autobus naar Ngawi. In den namiddag en des avonds werden hier, waar evenals in Solo een bloeiend korps gevestigd is, niet minder dan 3 bijeenkomsten gehouden. Mevrouw Ridsdel begon om 4 uur reeds met de Gezinsbondsamenkomst. Een flink aantal zusters was hier bijeen en met belangstelling werd geluisterd naar de raadgevingen op geestelijk en stoffelijk gebied, welke mevrouw haar gaf.

Nauwelijks was deze bijeenkomst ten einde of een Hollandsche samenkomst begon. Ook hiervoor was groote belangstelling. Een Maleische dienst volgde, door ruim 100 menschen bijgewoond. Er was vreugde over 4 zielen, die den Heiland zochten.

Alle bijeenkomsten in beide plaatsen stonden in het teeken van „Gebed en Verootmoediging". Krachtig werd er gebeden en met grooten ernst wezen de Kolonels op de noodzakelijkheid van bidden en het zich verootmoedigen voor God. De toespraken werden in het Maleisch vertaald door Brigadier Loois.

Behalve dat wij mochten juichen over de zielen, die zich voor Christus gewonnen gaven, werden alle aanwezigen geestelijk versterkt en aangemoedigd.

Toea ï Lodo.

RADIO-UITZENDINGEN
NICRO-UITZENDING
(N.I.R.O.M.)
16 APRIL a.s.
19:40 – 20.00 uur
Avondwijding te verzorgen door
Kolonel A. C. Beekhuis

Radio-Vereeniging „Oost-Java"
9 April 12.30 – 12.50 uur
Uitzending voor zieken,
te verzorgen door
Adjudant W. F. Palstra.

MALANGSCHE RADIO-VEREENIGING
11 April 12.00 – 12.20 uur
Uitzending voor zieken
te verzorgen door
Majoor G. Hermes

Radio-Vereeniging „Midden-Java"
(Semarang)
11 April – Avondwijding
te verzorgen door
Majoor H. Gerth

PAD-VINDERS HEL-DEN

De keuze van een Romeinsch soldaat

ZESTIENHONDERD jaar geleden lag er aan den schoonen blauwen Donau een Romeinsche stad, Durostorum genaamd.

De bewoners van die stad waren nog heidenen en aanbaden Saturnus, een vreeselijk natuurgod, dien zij zelf hadden uitgedacht. De maand December werd door hen in het bijzonder aan den dienst van hun afgod gewijd. Dit ging gepaard met groote feestelijkheden, Saturnalia genaamd.

Zoo schoon en verheven als ons Kerstfeest is, zoo gruwelijk en slecht waren deze heidensche Saturnalia.

Alle wetten en verordeningen werden tijdens de feesten van Saturnus buiten werking gesteld.

De menschen mochten dobbelen en drinken en alle andere vreeselijke zonden mochten ze naar hun begeeren bedrijven, zonder dat zij straf behoefden te vreezen.

De ongebondenste man van de geheele stad werd uitgeroepen tot koning van het „feest".

Ieder jaar, dertig dagen voor het groote slotfeest, kozen de Romeinsche soldaten, die te Durostorum in garnizoen waren, één hunner uit, die de rol van Saturnus moest vervullen. Dit geschiedde, door het lot te werpen.

Het moest een jonge man zijn, sterk en knap van uiterlijk. Dertig dagen lang mocht hij ieder huis binnentreden, als hij dat verkoos, en daar doen, wat hij wilde. Allen, die er woonden, ouden en jongen, mannen en vrouwen, waren gedwongen hem te gehoorzamen.

Gekleed in een koninklijk gewaad en met bloemen gekroond, regeerde deze man gedurende een maand als een despoot.

Maar op den dertigsten dag nam zijn regeering een einde en werd er van hem verwacht, dat hij naar het altaar van Saturnus zou gaan en daar een eind aan zijn leven zou maken.

Toch, in spijt van dit vreeselijk einde van de Saturnalia, waren er vele soldaten, die de eer van de personificatie van Saturnus begeerden.

Dertig dagen van feestvieren, dertig dagen van zelfbevrediging — een heel leven van pleizier en vrijheid saamgevat in de tijdruimte van een maand! „Een kort, maar een vroolijk leven!" riepen de soldaten van Durostorum.

De geschiedenis vermeldt, dat in het jaar 303, de soldaten als naar gewoonte het lot wierpen, en dat toen het lot op Dasius viel.

„Dasius, Dasius!" riepen de soldaten. „Nu zul je het echte leven zien! Breng het koninklijk kleed, haal den wijnbeker — wat zijn uw orders? Wij zijn allen uw slaven. Leve Saturnus!"

Maar Dasius stond als aan den grond genageld; en toen ze zagen, dat hij zoo onbewegelijk stond, hebben sommigen wellicht gefluisterd, dat hij den dood vreesde. Maar het was niet de gedachte aan den dood, die hem beangst deed zijn.

Niet den dood, maar het leven dat ze wilden, dat hij de dertig daaropvolgende dagen zou leiden, vreesde hij. Dasius was een Christen!

„Ik kan geen deel hebben aan uw feest", zei hij. „Ik ben een volgeling van Christus."

„Wat! Weigert gij over de Saturnalia van de soldaten te regeeren?" riepen de mannen. „Hij, op wien het lot valt, moet zijn rol spelen." Hun gelach en aanmoediging gingen over in boosheid en spot.

Brassus, de Romeinsche officier, stapte naar voren. „Dat gaat niet, Dasius", zei deze. „Het lot is op jou gevallen — je moet je daar nu aan houden. Zou je onteerd willen zijn in de oogen van al je kameraden?"

Maar Dasius was vastberaden.

„Ik kan niet", zei hij.

„Maar als je weigert, moet je sterven — niet over dertig dagen, maar hier en nu", riep de officier uit, die hem wilde sparen. „En", voegde hij er grimmig en beteekenisvol aan toe, „je moet sterven als een Christen". Sterven als een Christen, beteekende den marteldood sterven.

Dikwijls worden ook de jonge menschen van tegenwoordig verzocht, om mee te doen aan wereldsche vermaken, welke de ziel kunnen schaden. Soms valt het hun heel moeilijk, om te moeten weigeren, vooral als er door hun eigen vrienden of bloedverwanten op aangedrongen wordt. Telkens weer brengt het leven voor velen dergelijke verzoekingen mede. Laten zij, die gevoelen, dat ze geneigd zijn toe te geven aan den soldaat Dasius denken. Hij is voor hen een aanmoedigend voorbeeld. Toen zijn kameraden zestien eeuwen geleden er bij hem op aandrongen, toch zijn kans, om „het leven te zien en pleizier te hebben", aan te grijpen, moest hij meer verdragen dan hun schamper gelach alleen; een wreede dood en de verachting van al zijn medemakkers wachtten hem.

Toch aarzelde hij niet bij zijn keuze.

„Ik wil als een Christen sterven", zeide hij. Inplaats, dat hem dus den koningsmantel over de schouders werd geworpen en zijn hoofd gekroond werd met rozen, en de gevulde wijnbeker hem overhandigd werd, leidde men hem weg om te sterven.

De geschiedenis van Dasius is zoo oud, en greep in zulk een onaanzienlijk stadje plaats, dat velen er aan twijfelden, of Dasius werkelijk den marteldood gestorven was. Maar een geleerd Franschman las de geschiedenis van Dasius in de oorspronkelijke taal, het Grieksch, en werd er zoo door getroffen, dat hij haar in het Fransch vertaalde. En in den grafkelder van de Kathedraal van Ancona is nog een wit marmeren graftombe bewaard, die in ouderwetsch Grieksch het opschrift draagt: „Hier ligt de martelaar Dasius, die van Durostorum gebracht werd".

Er is dus geen reden, om er aan te twijfelen, of er werkelijk wel een man geweest is, die Dasius heette, en dat hij stierf terwille van zijn geloof in Christus.

Wat zouden we gaarne meer van Dasius willen weten! Wat waren zijn gevoelens, toen het lot geworpen was? Waar was hij tot bekeering gekomen? Stond hij alleen als Christen in dat regiment van heidensche soldaten? Werden er door zijn edel leven en zijn marteldood ook anderen gewonnen? Al deze vragen moeten onbeantwoord blijven. Maar God roept nog altijd jonge menschen op, om voor Zijn zaak pal te staan. Soms is het veel moeilijker om voor Hem te leven, dan om voor Hem te sterven.

De herinnering aan Dasius en aan de keuze, die hij deed, zal ongetwijfeld voor vele van onze jonge vrienden een hulp zijn.

WONDEREN GODS . . . . .

SIANOE woonde in de dessa R. en had, evenals de meesten zijner dorpsgenooten, een kommervol bestaan. Werken van den morgen tot den avond met als resultaat slechts enkele centen verdienste om het allernoodigste aan te schaffen.

Plotseling kwam er een gunstige gelegenheid om wat extra's te verdienen. Er zou n.l. in het dorp een put gegraven worden bij het gebouw van het Leger des Heils en Sianoe was de gelukkige aan wien dit werk voor een bepaalde som gegund werd. Dit beteekende uitkomst voor hem! Kleeren zouden kunnen worden aangeschaft, oude schulden afbetaald en wat niet al! IJverig ging hij aan den slag en al heel spoedig was de put gegraven en spoedde hij zich naar de woning der vrouwelijke heilsofficieren, om de hem toekomende gelden in ontvangst te nemen.

Ongelukkigerwijze wachtte de Kapiteine juist op een geldzending van het Hoofdkwartier en was zij zelf zoo slecht bij kas, dat oogenblikkelijke betaling van het bedrag met den besten wil niet mogelijk was. Toen Sianoe dit vernam was hij buitengewoon teleurgesteld en alle verzekeringen, dat binnen slechts enkele dagen de geldzending zou komen en hij dan direct het volle bedrag zou ontvangen, mochten niet baten.

Zijn teleurstelling ging over in woede; het was hem niet mogelijk zich in te denken, dat ook een „Belanda" weleens zonder geld kan zitten.

Woedend ging hij huiswaarts, doch ..... om des nachts terug te keeren met het vaste besluit zelf met geweld het geld te nemen, wat hem — zoo hij meende —, niet goedschiks gegeven werd.

Het was niet zoo moeilijk binnen het eenvoudige bilikhuis der Kapiteine te komen. Deze, die op het leven wakker was geworden, ontdekte tot haar niet geringe verbazing en schrik, haar putgraver, die daar met een groot mes gewapend voor haar stond, dreigend dat, wanneer zij haar vrouwelijke assistente zou roepen, zij vermoord zou worden. Sianoe wilde geld hebben en dadelijk ook.

De Kapiteine stond nu voor de keuze haar kleine bedrag aan huishoudgeld te offeren, of zooals gedreigd werd „vermoord" te worden. Zij besloot te geven wat zij had. Doch wat gebeurde. Terwijl zij onder haar kussen greep naar haar sleutels, meende Sianoe, dat zij zocht naar een wapen en..... koos hij het hazenpad.

Natuurlijk ontving de putgraver onmiddellijk, toen de geldzending kwam, zijn loon en ook maakte de Kapiteine verder geen werk van dezen nachtelijken inval en schijnbaar was de geschiedenis afgeloopen.

Jaren gingen voorbij. Hoe Sianoe later over het Leger des Heils gedacht heeft en of hij gewetenswroeging over zijn ondoordachte, brute handelwijze gehad heeft, is schrijver dezes niet bekend. Wel echter is hem bekend, dat Sianoe een dezer dagen een samenkomst van het Leger des Heils bezocht in diezelfde dessa en zeer aandachtig luisterde naar het gesprokene. Het behandelde bijbelonderwerp was juist op hem van toepassing, ofschoon de spreker zelfs van het bestaan van dezen man toen nog niets afwist. God leidde het echter zoo, dat Sianoe overtuigd werd van zonde en zichzelf aan God gaf, zijn zonde beleed en bekeerd werd op de plaats, waar hij vroeger een medemensch van het leven had willen berooven.

Toea ï Lodo.

LANDDAG

op Donderdag 2 Mei a. s.

HEMELVAARTSDAG

op het landgoed te BERG EN DAL

Tjioemboeloeit bij **Bandoeng**

Bijzondere samenkomsten, verschillende sprekers, muziek en zang.

Ziet uit naar plaatselijke aankondigingen!

Officieren en soldaten van het Leger des Heils in Ned.-Indië bieden H. K. H. Prinses Juliana op 30 April a.s. hun hartelijk gelukwenschen aan.
God zegene onze Prinses en het geheele Koninklijk Huis!

KLEINE VOORBIDDERS

Twee kleine peuters, een broertje en een zusje. Ze komen trouw in onze kindersamenkomsten en hebben gehoord over Jezus, Die de zieken genas. Over de Apostelen, die in den naam van den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest den kranken de handen oplegden en ze genazen. De kleine zwarte oogen gaan wijder open. Diep in hun hartje gaat ook een licht op.

En als er dan op zekeren dag een boodschap komt, dat vrouw Anoe doodziek te bed ligt, spoeden de kleine voetjes met zekeren tred langs de glibberige kampongpaadjes tusschen de groenende paggers, ijlings naar het huisje van de lijderes. Is God niet Dezelfde nu, als toen die Apostelen leefden?! In de bamboehut knielen zij neer bij de baleh-baleh van de kreunende vrouw. De kleintjes bidden tot Jezus, zij leggen hun kleine bruine handjes op de zieke.

Zou er eenig verband bestaan tusschen het gebed en geloof dier kleine „Apostelen" en de dadelijk daarop ingetreden beterschap der zieke? ..... **Poe Mo Li.**

HANDELSDEPARTEMENT - JAVASTRAAT 16 - BANDOENG

GOEDKOOPE AANBIEDING:

Losse nummers van de „Heils- en Strijdzangen" à f 0.10 per stuk.
(8 Liederen; vierstemmig gearrangeerd voor zang, orgel en piano)
1930 — Juli, November.
1931 — Januari, Maart, Mei, Juli, November.
1932 — Januari, Maart, Mei, Juli, November.
1933 — Januari, Maart, Juli, September, November.
1934 — Juli, September, November.
1935 — Januari, Maart, September, November.
1936 — Januari, Maart, Mei, Juli, September, November.
1937 — Januari, Maart, November.
1938 — September, November.
1939 — Maart, Mei.

Is U reeds geabonneerd op de „Heils- en Strijdzangen"?
De abonnementsprijs is f 1.50 per jaar, franco per post, bij vooruitbetaling. Verschijnt om de twee maanden.

VISSER-BANDOENG